

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.014 van 19 juni 2000
in de zaak A. 87.361/VII-19.669.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 18 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker op 18 augustus 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1.

XXX, van Pakistaanse nationaliteit, komt in België binnen op 2 maart 1999 en verklaart zich op 11 maart 1999 vluchteling.

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Punjabi/Engels, met behulp van een tolk.

1.3. Op 31 mei 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. Op 17 augustus 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 1999 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De motivering van deze beslissing luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 5 juli 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Punjabi machtig is.

Betrokkene, die verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, beweert problemen te hebben omwille van zijn sympathie voor de 'Pakistan People's Party' (PPP).

Omwille van zijn 'PPP'-sympathie zou betrokkene meermaals door de gebroeders K. B. zijn lastiggevallen. Zo zou hij niet alleen een viertal keer op hun aanstichten kortstondig in politiehechtenis zijn gehouden, maar zouden ze ook twee valse aanklachten, op beschuldiging van respectievelijk diefstal en, later, moord tegen hem hebben ingediend. Aangaande de moordzaak zou betrokkene, na een maand te zijn vastgehouden, op borgtocht zijn vrijgekomen, maar voor de diefstal zou hij, onterecht daar hij onschuldig zou zijn, een gevangenisstraf van één jaar hebben uitgezeten. Uit vrees voor een gelijkaardig scenario zou betrokkene bij zijn vrijlating op borgtocht dan ook meteen zijn ondergedoken en Pakistan kort daarop zijn ontvlucht om op 11 maart 1999 in België een asielaanvraag in te dienen.

Vooreerst dient erop gewezen dat betrokkene, in de loop van zijn asielpcedure, meerdere onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd. Zo haalde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen niets aan betreffende de meerdere kortstondige arrestaties waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, maar sprak hij zichzelf ook tegen met betrekking tot, bijvoorbeeld, de luchthaven van waaruit hij Pakistan zou hebben verlaten (Karachi (Dienst Vreemdelingenzaken) versus Lahore (Commissariaat-generaal)) en de duur van de periode die hij, aangaande de moordzaak tegen hem, in voorarrest zou hebben doorgebracht (drie (Dienst Vreemdelingenzaken) versus één maand(en) (Commissariaat-generaal)).

Daarnaast dient ook opgemerkt dat betrokkene zich o.a. noch de datum van de laatste nationale (parlements)verkiezingen, waarna al zijn problemen zouden zijn begonnen, noch deze van zijn beide arrestaties kan herinneren, wat, ondanks zijn beweerde analfabetisme, toch wel vrij bevreemdend overkomt, temeer daar hij zijn vertrek uit Pakistan wel gedetailleerd (cfr. dag, maand en jaar) weet te situeren. Bovendien wist betrokkene ook bijzonder weinig van de 'PPP' af (cfr. feit niet (correct) kon antwoorden op o.a. vraag naar naam partijstichter) en komt ook zijn verklaring, aangaande de moordzaak tegen hem, op borgtocht te zijn vrijgekomen, veeleer ongerijmd over, daar moord in Pakistan als een 'unbailable' misdrijf staat geboekstaafd.

Dergelijke onsamenhangende en ongerijmde verklaringen maken niet alleen dat betrokkene enkele van de door hem aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk kan maken, maar doen ook ernstige afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas.

Tenslotte dient nog aangehaald dat betrokkene niet in het bezit is van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor zijn reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd, en dat terwijl aangaande eerstgenoemde juist heel wat onduidelijkheid bestaat (cfr. o.a. plaats vertrek (cfr. supra) en chronologie (cfr. 1 en 2 februari (eerste verklaring Commissariaat-generaal) of maart (Dienst Vreemdelingenzaken en tweede verklaring Commissariaat-generaal)) aangaande vertrek- en aankomstdatum en ca. drie dagen (Commissariaat-generaal) of meer dan een week (bijlage 26) na aankomst in België asielaanvraag ingediend).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 mei 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.

Overwegende dat verzoeker, wat betreft de eerste voorwaarde, een enig middel ontwikkelt afgeleid uit de schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting, van de rechten van verdediging en uit het begaan van een manifeste beoordelingsfout;

Overwegende dat verzoeker dit middel als volgt adstrueert :

"Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verweerder naliel verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat te confronteren met de aangehaalde vermeende tegenstrijdigheden en opmerkingen aangaande de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Dat door deze onzorgvuldigheid de rechten van verdediging van verzoeker geschonden worden.

Dat vervolgens dient vastgesteld te worden dat de door verweerder aangehaalde contradicties tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker onvoldoende zijn om het frauduleuze karakter van de aanvraag vast te stellen.

Dat deze vermeende contradicties niet op onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van de verklaringen van verzoeker aantasten. Dat zij slechts details betreffen.

Dat verweerder onvoldoende rekening hield met het feit dat verzoeker analfabeet is en derhalve data en vertrekplaatsen moeilijk kan situeren. Dat hij wel degelijk uit Lahore vertrokken is, begin maart 1999, na een maand voorhechtenis wegens een (valse) beschuldiging van moord.

Dat verweerder in zijn beslissing stelt dat verzoeker niet in staat is de data van de laatste parlementsverkiezingen en deze van zijn beide arrestaties te herinneren, wat voor verweerder bevreemdend is aangezien verzoeker wel, ondanks zijn analfabetisme, gedetailleerd zijn vertrek uit Pakistan kan weergeven.

Dat vervolgens verweerder in fine stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegde aangaande zijn plaats van vertrek, chronologie aangaande vertrek- en aankomstdatum en datum indiening van asielaanvraag.

Dat de voorgaande door verweerder gestelde opmerkingen in se onverzoenbaar zijn. Dat verweerder in eerste instantie stelde dat verzoeker aangaande zijn vertrek gedetailleerd was, in tweede instantie verklaart verweerder dan weer dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vertrek tegenstrijdig zijn.

Dat verweerder zijn beslissing niet afdoende motiveerde. Dat verzoekers onzekerheid over zijn juiste vertrek- en aankomstdatum het duidelijke bewijs is dat hij weinig geschoold is.

Dat verweerder in zijn beslissing voorts stelt dat verzoeker weinig afweet van de PPP. Verzoeker merkt aangaande deze vermeende onwetendheid op dat naast zijn weinig scholingsgraad hij geen effectief lid van de PPP was, doch sympathisant -wat overigens eveneens problemen met de autoriteiten inhield-. Voorts was hij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op Commissariaat wel in staat

een aantal belangrijke partijleden van de PPP te benoemen.

Verder merkt verweerder op dat verzoekers vrijlating op borgtocht na de betichting wegens moord; in Pakistan ongerijmd overkomt. Verzoeker merkt dienaangaande op - wat hij tijdens het verhoor op de dvz en op het cg duidelijk verklaarde - dat de vrijlating op borgtocht gebeurde dankzij de hulp van een advocaat Ifikhar Ahmad.

Dat verweerder de rechten van verdediging schendde.

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte en zijn beslissing niet afdoende motiveerde door enerzijds onterecht contradicties te weerhouden waarbij verzoekers verweer aangaande zijn analfabetisme wordt genegeerd (en zelfs onterecht wordt weerlegd) en anderzijds geen rekening te houden met het feit dat verzoeker zelf geen effectief lid van de PPP was en dankzij de inschakeling van een advocaat op borg werd vrijgelaten.

Dat tenslotte verzoeker vaststelt dat de feiten waarop hij zijn vrees voor vervolging baseerde onvoldoende onderzocht werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Dat verzoeker wegens zijn sympathie voor de oppositie partij PPP door de lokale machthebbers werd lastiggevallen en onterecht werd veroordeeld wegens diefstal en vervolgens onterecht beschuldigd van moord.

Dat verzoeker vreest wegens deze valse beschuldiging van moord in zijn land veroordeeld te worden. Dat hij daarom zijn land ontvluchtte.

Dat zijn vrees bevestigd wordt door de mensenrechtenrapporten aangaande Pakistan.

Uit het rapport van het U.S. Department of State dd. 26 februari 1999 aangaande Pakistan blijkt dat corruptie van de Pakistaanse autoriteiten een algemeen ernstig probleem is, overall in Pakistan (cfr. stuk 2, p. 7). Op p. 7 van het rapport staat duidelijk vermeld dat <<Persons pay police to humiliate their opponents and to avenge their personal grievances>>.

Dat verzoeker sympathisant is van de PPP, een oppositiepartij is die door de overheid (tot voor kort ((cfr. infra) beheerd door de <<Moslim League>>) gevisieerd en vervolgd wordt (cfr. stuk 2, p. 11). Dat er een willekeur van arrestaties en opsluitingen in Pakistan heerst (cfr. stuk 2, p. 9 en 10).

Dat door het vluchtelingenstatuut niet toe te kennen aan verzoeker art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geschonden wordt. De defenitie van de Conventie van Genève luidt als volgt : <<geldt als vluchteling : elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging,

buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd(e) van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen>>.

Dat verzoeker wegens zijn politieke overtuiging in zijn land vervolgd wordt.

Dat door verzoeker de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten niet kan ingeroepen worden (cfr. stuk 2).

Dat dit des te meer geldt na de militaire staatsgreep dd. op 11 oktober 1999 in Pakistan, waardoor in het land de staat van beleg, het opschorten van de grondwet en het invoeren van een nieuwe militaire uitvoerende macht werd afgekondigd. Tevens werd het parlement buiten werking gesteld. (cfr. stuk 3).

Dat derhalve verzoeker bij een terugkeer naar zijn land zich in geen enkel geval kan beroepen op een eerlijk proces (cfr. stuk 2, p. 11-15).";

3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht steun vindt in de volgende motieven :

- verzoeker heeft in de loop van zijn asielpprocedure meerdere onsamenhangende verklaringen afgelegd. Zo haalde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen niets aan betreffende de meerdere kortstondige arrestaties waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, maar sprak hij zichzelf ook tegen met betrekking tot, bijvoorbeeld, de luchthaven van waaruit hij Pakistan zou hebben verlaten (Karachi (Dienst Vreemdelingenzaken) versus Lahore (Commissaris-generaal)) en de duur van de periode die hij, aangaande de moordzaak tegen hem, in voorarrest zou hebben doorgebracht (drie maanden (Dienst Vreemdelingenzaken) versus één maand (Commissaris-generaal)).

- verzoeker herinnert zich noch de datum van de laatste parlementsverkiezingen, waarna al zijn problemen zouden zijn begonnen, noch deze van zijn beide arrestaties, terwijl hij zich gedetailleerd zijn vertrek uit Pakistan kan herinneren. Daarenboven wist verzoeker zeer weinig van de 'PPP'. Zo kon hij niet correct antwoorden op onder andere de vraag naar de naam van de stichter van de partij. Daarnaast komt ook zijn verklaring dat hij

op borgtocht zou zijn vrijgekomen tijdens het onderzoek lastens hem in een moordzaak, veeleer ongerijmd over, daar moord in Pakistan als een 'unbailable' misdrijf staat geboekstaafd.

- tot slot dient nog aangehaald dat betrokkene niet in het bezit is van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor zijn reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd en dat terwijl er met betrekking tot de reisweg juist heel wat onduidelijkheid bestaat;

3.3. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld op basis van voornoemde motieven dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker in zijn verzoekschrift als verklaring voor de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden in eerste instantie aanvoert dat hij analfabeet is en daardoor een aantal tegenstrijdigheden, zoals het niet kennen van zijn juiste vertrekplaats, kunnen worden verklaard; dat echter niet kan ingezien worden dat het feit dat iemand analfabeet is op zich een voldoende verklaring is om niet te weten wanneer hij gevlucht is uit zijn land en welke reisweg hij gevolgd heeft; dat wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaring, met betrekking tot zijn vrijlating uit voorarrest tijdens een onderzoek naar een moordzaak waarin hij valselijk werd beschuldigd van moord, ongeloofwaardig is, daar moord een 'unbailable' misdrijf is in Pakistan, verzoeker enkel aanvoert dat hij is vrijgekomen na bemiddeling van een advocaat; dat deze uiteenzetting in het verzoekschrift geenszins verklaart

waarom verzoeker na het betalen van een borgsom toch werd vrijgelaten voor een 'unbailable' misdrijf; dat voor het overige verzoeker verwijst naar algemene informatie over de toestand van de mensenrechten in Pakistan en naar het feit dat de grondwet werd opgeschort na de militaire staatsgreep; dat verzoeker deze gegevens niet betreft op zijn persoonlijke situatie en hij in gebreke blijft concrete gegevens aan te brengen omtrent de persoonlijke problemen die hem zouden beletten naar zijn land van oorsprong terug te keren; dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die wijzen op een risico van schending van de Vluchtelingenconventie; dat bijgevolg de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het eerste gezicht de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken kon bevestigen;

3.4. Overwegende dat de motieven van de bevestigende beslissing steun lijken te vinden in het administratief dossier; dat bijgevolg de bestreden beslissing lijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen opneemt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk lijkt;

3.5. Overwegende dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker alle kansen heeft gekregen om zijn verhaal als kandidaat-vluchteling op exhaustieve wijze uiteen te zetten tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat dit feit wordt bevestigd door de gedetailleerde en verzorgde notities die tijdens het verhoor werden genomen door de interviewer; dat bijgevolg de rechten van verdediging van verzoeker op het eerste gezicht werden nageleefd;

3.6. Overwegende dat, rekening houdend met de uitgebreide motivering waarop de bevestigende beslissing steunt, zij op zorgvuldige wijze lijkt te zijn genomen; dat tenslotte het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kennelijk onredelijk lijkt te zijn en dat zijn ambt geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt;

4. Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen, vermits niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

ENDFIELD

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op **KEYBOARD** (negentien juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.

)